

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/35/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4619200832
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4619200832.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, proti žalovanému: S. K., nar. XX. XX. XXXX, bytom Y., H. XXXX/XX, o zaplatenie sumy 1 726,98 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 21. 08. 2019, č. k. 6Csp/31/2019-88, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti **m e n í** tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 399,77 eura spolu s 24,5% ročným úrokom zo sumy 1 726,98 eura od 01. 12. 2018 do 15. 11. 2019 a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu **z a m i e t a**.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 726,98 eura, zmluvný úrok do zosplatnenia úveru vo výške 219,39 eura, úrok z omeškania vo výške 250,58 eura, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 726,98 eura od 01. 12. 2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške s tým, že o výške náhrady rozhodne samostatným uznesením (výrok III.).

2. Rozhodol tak po zistení, že dňa 15. 11. 2013 uzatvoril právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s. so žalovaným zmluvu o úvere, dostupná pôžička, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 2 000 eur a žalovaný sa zaviazal tento zaplatiť v 72-och mesačných splátkach po 57,29 eura, s dátumom prvej platby do 15. 12. 2013 a pri konečnej splatnosti úveru dňa 15. 11. 2019. Výška úrokovej sadzby bola dohodnutá 24,5 % ročne, RPMN určená 29,09 % ročne a priemerná RPMN 19,35 % ročne. Celková výška nákladov bola dohodnutá v sume 1 852,79 eura. Žalovaný si zo začiatku plnil svoju povinnosť a uhradil celkom 1 337,81 eura, neskôr si ju prestal plniť, preto listom právneho predchodcu žalobcu zo dňa 29. 03. 2016 bol upozornený a vyzvaný na splatenie dlžnej časti úveru s tým, že ak nedôjde k úhrade dlžnej sumy, banka využije ustanovenie § 565 OZ a vyhlási úver predčasne splatným. Právny predchodca žalobcu listom zo dňa 25. 04. 2016 vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy s tým, že sa jeho úverová pohľadávka k 25. 04. 2016 stala predčasne splatnou v celom rozsahu. Zo špecifikácie úrokov do predčasného zosplatnenia úveru, ako i z písomného vyjadrenia žalobcu vyplývalo, že výsledná suma zmluvných úrokov predstavovala do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru 219,39 eura, a podľa stavu úveru ku dňu 18. 12. 2018 bola vyčíslená výška nezaplatenej istiny v sume 1 726,98 eura, výška úrokov z omeškania 250,58 eura a výška úrokov v sume 1 255,72 eura.

3. Pri svojom rozhodovaní aplikoval ust. § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „ObZ“), § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 1, 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 565, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“) a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k vzniku spotrebiteľského zmluvného vzťahu, nesporne na základe zmluvy o úvere poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému úver vo výške 2 000 eur s tým, že celková výška nákladov predstavovala sumu 1 852,79 eura, žalovaný svoju povinnosť splácať riadne úver si prestal plniť a zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k zosplatneniu úveru dňom 25. 04. 2016. Žalobcovi preto vznikol nárok, vzhľadom na zmluvu o postúpení pohľadávky, uzavretú s právnym predchodcom, na zaplatenie istiny vo výške 1 726,98 eura, úroku do zosplatnenia úveru vo výške 219,39 eura, úroku z omeškania vo výške 250,58 eura a úroku z omeškania vo výške 5,05% zo sumy 1.726,98 eura, keď do omeškania sa dostal žalovaný dňom 01. 12. 2018 tak, ako to bolo žalobcom uplatnené v žalobe. Preto týmto nárokom žalobcu vyhovel. Vo zvyšku, t. j. v časti úroku uplatneného žalobcom odo dňa zosplatnenia úveru k aktuálnemu stavu úveru a ďalej vo výške 24,5 % z predmetnej istiny od 01. 12. 2018 žalobu zamietol ako nedôvodnú. Vychádzal z toho, že predčasné zosplatnenie úveru predstavuje jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Pri predčasnom a mimoriadnom zosplatnení úveru veriteľovi vznikol nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V takom prípade, svojím právnym úkonom veriteľ navodil stav, v ktorom mal právo okamžite získať späť celú sumu požičaných peňazí, v dôsledku čoho na jeho strane odpadlo obmedzenie práva na dispozíciu s istinou úveru a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemal právo vrátiť v režime výhody splátok. Zvýraznil, že pri svojom rozhodovaní bral na zreteľ rozhodovaciu prax súdov SR, vychádzajúc z toho, že zmluvný úrok veriteľovi odo dňa účinkov zosplatnenia nepatrí, poukazujúc na uznesenie ÚS IV.476/2012 z 18. 09. 2012, v zmysle ktorého Ústavný súd SR odobril názor, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania.

4. Rozhodnutie o trovách konania právne oprel o ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za podanie žaloby a z odmeny právneho zástupcu za zastupovanie s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia.

5. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti podal žalobca odvolanie, z odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) CSP, domáhajúc sa v tejto časti jeho zrušenia a vrátenia súdu prvej inštancie na ďalšie konania, alternatívne jeho zmeny a vyhovenia žalobe v celom rozsahu. Napadnuté rozhodnutie označil za nepreskúmateľné a arbitrárne, keď nie je z neho zrejmé, z akého právneho predpisu súd vychádzal, keď prijal záver, že po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru nemá nárok na dohodnuté zmluvné úroky. Poukázal na § 16 ods. 1 ZoSÚ, z ktorého výkladom a contrario vyplýva, že v prípade, ak dôjde k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru veriteľom pre porušenie platobnej disciplíny dlžníka, veriteľ by mal mať rovnako zachované právo na vrátenie peňažných prostriedkov spolu s dohodnutým úrokom až do okamihu splatenia úveru. V prípade zmluvného úroku prezentoval názor, že ide o dohodnuté zmluvné plnenie akcesorickej povahy, čo znamená, že takéto plnenie je nevyhnutne spojené s istinou úveru, od ktorej existencie závisí aj samotný zmluvný úrok ako forma odmeny veriteľa za poskytnutie predmetného úveru. S poskytnutím úveru bol teda spätý aj nárok veriteľa na zmluvné úroky, pričom žalovaný si bol tohto nároku vedomý a svojím podpisom zmluvy sa tieto zmluvné úroky zaviazal uhrádzať. Poukázal na znenie ust. § 503 ods. 3 ObZ, z jazykového výkladu ktorého je zrejmé, že veriteľ má nárok na úrok až do splatenia úveru. Argumentoval, že zosplatnenie úveru je len zmena termínu splatnosti, na ktorú má veriteľ nárok a v prípade, ak by veriteľ úver nezosplatnil, dlžník by bol povinný platiť zmluvné úroky. Uviedol, že úroky z úveru sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, na základe úverovej zmluvy predstavujú cenu úveru a dlžník je povinný platiť úroky od okamihu reálneho poskytnutia peňazí do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Na povinnosť platiť úroky z úveru nemá vplyv ani zosplatnenie úveru, táto povinnosť zásadne trvá do času reálneho vrátenia poskytnutého úveru. Zvýraznil fakt, že k vráteniu celej poskytnutej istiny doposiaľ nedošlo, nedošlo ani k zániku dohodnutého záväzku žalovaného, v zmysle ktorého je povinný naďalej uhrádzať zmluvne dohodnuté úroky. Vyjadril nesúhlas s tvrdením súdu prvej inštancie,

že súbežným uplatňovaním úrokov z úveru a úrokov z omeškania dochádza k hrubej nadvláde veriteľa, keďže oba typy úrokov sú diametrálne odlišným právnym inštitútom a sledujú iný cieľ, preto nemôže ísť o dvojité sankcionovanie žalovaného. Dal do pozornosti ust. § 517 ods. 2 OZ a dôvodil, že dohodnuté úroky predstavujú odmenu za požičanie peňazí, naproti tomu, úroky z omeškania sú sankciou za porušenie povinnosti - nedodržanie dohodnutej doby splatnosti. Zatiaľ čo povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve, povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Na podporu svojich tvrdení označil rozsudky Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41Co/13/2018 a sp. zn. 43Co/1/2018, ako i Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/22/2018.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci, vychádzajúc zo skutkových zistení ustálených v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je sčasti dôvodné.

8. V danej veci sa žalobca žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 1 726,98 eura ako istiny, úrokov z omeškania do 30.11.2018 vo výške 250,58 eura, úrokov do 30.11.2018 vo výške 1 255,72 eura, úrokov z nesplatennej istiny 1 726,98 eura vo výške 24,5 % ročne od 01. 12. 2018 do zaplata a úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 726,98 eura od 01. 12. 2018 do zaplata, z titulu úverovej zmluvy, ktorú dňa 15. 11. 2013 uzatvoril jeho právny predchodca, Poštová banka, a.s., ako veriteľ a žalovaný ako dlžník (Zmluva o úvere č. 1366197527). Súd prvej inštancie preskúmaným rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 726,98 eura, zmluvný úrok do zosplatenia úveru vo výške 219,39 eura, úrok z omeškania vo výške 250,58 eura, úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 726,98 eura od 01. 12. 2018 do zaplata, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pre absenciu odvolania strán sporu v tejto vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť. Predmetom odvolacieho konania je len jeho zamietajúca časť, týkajúca sa sumy 1.036,33 eura ako úroku do 30.11.2018, úroku vo výške 24,5% zo sumy 1.726,90 eura od 01.12.2018 do zaplata a nadväzujúci výrok o nároku na náhradu trov konania.

9. Z hľadiska skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, z ktorého vychádzal i odvolací súd, bolo v preskúmanej veci preukázané, že právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) a žalovaný dňa 15. 11. 2013 uzatvorili zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa banka zaviazala žalovanému poskytnúť peňažné prostriedky vo výške 2 000 eur a žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splatiť v 72-och mesačných splátkach vo výške 57,29 eura, splatných v 15. deň kalendárneho mesiaca s tým, že prvá splátka bola splatná 15. 12. 2013 a konečná splatnosť úveru bola stanovená na deň 15. 11. 2019. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba vo výške 24,50 % ročne, pri RPMN vo výške 29,09 % ročne, priemernej RPMN vo výške 19,35 % ročne a celkovej výške nákladov spojených s úverom v sume 1 852,79 eura. Žalovaný si svoje povinnosti neplnil, z titulu úveru uhradil len sumu 1 337,81 eura, z ktorého dôvodu právny predchodca žalobcu listom zo dňa 25. 04. 2016 zosplatal predčasne pohľadávku k tomuto dňu.

10. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, že sporom dotknutá zmluva, z ktorej žalobca vyvodzuje uplatnený nárok je zmluvou spotrebiteľskou, čo ani žiadna zo sporových strán nerozporevala, keďže na jej základe právny predchodca žalobcu v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti sa zaviazal poskytnúť žalovanému ako fyzickej osobe peňažné prostriedky a žalovaný sa tieto zaviazal zaplatiť v pravidelných splátkach, pričom pri uzatváraní zmluvy nevystupoval v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. Na daný právny vzťah zo zmluvy o úvere podľa § 497 Obchodného zákonníka tak bolo potrebné aplikovať i ust. § 52 a nasl. OZ, ako i normy spotrebiteľského práva, vrátane zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako to správne učinil súd prvej inštancie.

11. S ohľadom na odvolacie námietky žalobcu v preskúmanej veci bolo potrebné posúdiť správnosť záverov prvoinštančného súdu v otázke existencie a výšky uplatneného nároku žalobcu na zaplata zmluvného úroku po predčasnom zosplatení úveru. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že

rozhodovacia prax všeobecných súdov bola v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru doposiaľ nejednotná. K danej problematike sa až v poslednom období vyslovil Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach (viď uznesenie sp. zn. 5Cdo/42/2020, sp. zn. 7Cdo/307/2019 a sp. zn. 7Cdo/118/2019). Konštatoval, že zmluva o úvere uzavretá medzi veriteľom a fyzickou osobou je v rámci jeho podnikateľskej činnosti spotrebiteľskou zmluvou. Z ustanovenia § 497 a § 502 ods.1 Obchodného zákonníka vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná. U spotrebiteľských úverov je jednou z náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods.2 písm. d/ zákona o spotrebiteľských úveroch). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave zmluvy o úvere absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov, v § 502 ods.1 veta prvá Obchodného zákonníka je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov.

12. Ďalej, že zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Obchodný zákonník, ani Občiansky zákonník nemodifikuje moment trvania záväzku platiť úrok, ani jeho výšku v prípade omeškania dlžníka s platením úveru ani v prospech dlžníka, ani v prospech veriteľa. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplatneniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatnenie je inštitúciou slúžiacou ochrane veriteľa, podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná, veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena, záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednanie, t.j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednanie, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods.1 OZ. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto dospel k záveru, „že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“

13. Aplikujúc v danej veci zhora popísané závery, odvolací súd dospel k záveru o nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej zamietajúcej časti. Ako už bolo uvedené, sporom dotknutou úverovou zmluvou právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 2.000 eur pri celkových nákladoch 1.852,79 eura a úrokovej ročnej sadzbe 24,50%. Celková čiastka úveru tak predstavovala sumu 3.852,79 eura, ktorú bol žalovaný povinný zaplatiť do 15.11.2019. Žalovaný doposiaľ splátkami uhradil sumu 1.337,81 eura a preskúmaným rozhodnutím bola žalobcovi právoplatne priznaná suma 1.726,98 eura (istina) a 219,39 eura (úrok do zosplatnenia - 25.04.2016), t. j. úhrnom suma 3.284,18 eura z titulu poskytnutého úveru. Znamená to, že žalovanému zostáva zaplatiť žalobcovi ako dlh na úvere sumu 568,61 eura (3.852,79 eura - 3.284,18 eura), ktorú je však

potrebné navýšiť o sumu 236,88 eura. Táto predstavuje poisťné za stranami zmluvne dohodnuté poistenie schopnosti splácať úver, obsiahnuté v predmetnej zmluve o úvere, vo výške 3,29 eura mesačne pri 72 splátkach (3,29 eura x 72). Celkový dlh žalovaného voči žalobcovi potom predstavuje sumu 805,49 eura. Keďže odvolací súd bol viazaný návrhom žalobcu, ktorým za obdobie od 01.12.2018 do zaplatenia požadoval mu priznať 24,5% ročný úrok zo sumy 1.726,98 eura, pričom pri vyhlásení predčasne splatnosti úveru mu tento prináleží až do doby dohodnutej konečnej splatnosti úveru, t. j. do 15.11.2019, odvolací súd v tejto časti návrhu žalobcu ako dôvodnému vyhovel. Zároveň však takto priznané úroky zohľadnil pri určení výslednej sumy dlhu žalovaného, keď tieto zo sumy 1.726,98 vo výške 24,5% ročne za obdobie od 01.12.2018 do 15.11.2019 činia 405,72 eura (1.726,98 eura : 100% x 24,5% : 365 dní x 350 dní). Konečný dlh žalovaného voči žalobcovi preto predstavuje sumu 399,77 eura, v ktorej časti vzhľadom odvolací súd nárok žalobcu za opodstatnený a vyhovel mu, a vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol.

14. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 388 zmenil spôsobom uvedeným v enunciiate tohto rozhodnutia, keďže neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

15. Nakoľko pri verejnom vyhlásení rozsudku došlo k zrejmej chybe v počítaní, odvolací súd v intenciách § 224 CSP túto opravil v jeho písomnom vyhotovení.

16. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a s ohľadom na takmer plný úspech žalobcu v spore mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).